

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 56) — Uchwały Soboru Jerozolimskiego

1 maja 2024 r.

Tekst polski: Gorzowskie Centrum Biblijne – 25 stycznia 2026 r.

Przekłady: BT, BP, BWP i tłumaczenie własne (TW)

Witajcie w 56. odcinku serii *Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo*. Obecnie analizujemy Sobór Jerozolimski z 15. rozdziału Dziejów Apostolskich. Zatrzymaliśmy się w miejscu, w którym Piotr powstał i złożył świadectwo o swoim doświadczeniu z poganami oraz o tym, co widział, że Bóg czyni pośród nich. Dziś zobaczymy konkluzję i ocenę Piotra dotyczącą tej wielkiej debaty, czy poganie muszą zostać obrzezani, aby być zbawieni. Oto wniosek Piotra:

Dzieje Apostolskie 15:10 — Dlaczego więc teraz wystawiacie Boga na próbę, nakładając jarzmo na szyję uczniów, którego ani nasi ojcowie, ani my nie byliśmy w stanie unieść?” (TW)

Piotr zwrócił się do kręgów faryzejskich — jeśli tak można powiedzieć — które uważały, że poganie muszą zostać obrzezani, aby być zbawieni, mówiąc: „Dlaczego wystawiacie Boga na próbę, nakładając jarzmo na szyję uczniów?”. Zrównuje on „nakładanie jarzma na szyję” z narzucaniem poganom cielesnego obrzezania. W taki właśnie sposób używa tego sformułowania.

Aby pomóc wam to zrozumieć i potwierdzić to, co mówię, chcę sięgnąć do pism apostoła Pawła skierowanych do Galatów. Pamiętajmy, że List do Galatów został napisany do chrześcijan pochodzenia pogańskiego, którzy wpadali w uwodzicielską pułapkę przekonania, że mogą być zbawieni jedynie wtedy, gdy zostaną fizycznie obrzezani. Dlatego apostoł Paweł ich napominał.

List do Galatów 5:1 — Trwajcie więc w wolności, którą Pan uczynił nas wolnymi, i nie dajcie się znowu uwikłać w jarzmo niewoli. (TW)

Zauważcie, że Paweł używa tego samego określenia, którego użył Piotr. W jakim kontekście Paweł posłużył się tym sformułowaniem? Zobaczymy to, przechodząc do wersetu drugiego.

List do Galatów 5:2 — Oto ja, Paweł, mówię wam, że jeśli dacie się obrzezać, Pan nic wam nie pomoże. (TW)

Apostoł Paweł użył wyrażenia „jarzmo niewoli” w bezpośrednim odniesieniu do cielesnego obrzezania. Dokładnie w taki sam sposób użył tego określenia Piotr. Aby jeszcze mocniej podkreślić ten punkt, przejdziemy dalej do wersetu trzeciego.

List do Galatów 5:3–4 — Paweł kontynuował: I ponownie zaświadczam każdemu człowiekowi, który daje się obrzezać, że jest zobowiązany zachować całe Prawo.

(4) Odłączyliście się od Mesjasza — wy, którzy próbujecie być usprawiedliwieni przez Prawo; wypadliście z łaski. (TW)

Innymi słowy, Paweł mówi: jeśli wpadacie w pułapkę przekonania, że nie możecie być zbawieni bez cielesnego obrzezania, to próbujecie być usprawiedliwieni przez własne cielesne uczynki Prawa — przez własne działanie w Prawie. A to jest niezwykle problematyczne w kontekście rzeczywistości Ewangelii.

Spójrzmy ponownie na słowa Piotra:

Dzieje Apostolskie 15:10 — Dlaczego więc teraz wystawiacie Boga na próbę, nakładając jarzmo na szyję uczniów, którego ani nasi ojcowie, ani my nie byliśmy w stanie unieść? (TW)

Piotr przekazywał w istocie: „Dlaczego mówicie tym poganom, że muszą zostać obrzezani w ciele, aby być zbawieni?”. Posłuchajmy, co Piotr powiedział dalej:

Dzieje Apostolskie 15:11 — Lecz my, Żydzi, wierzymy, że przez łaskę Pana Jezui Mesjasza będziemy zbawieni w taki sam sposób jak oni — innymi słowy, przez wiarę w Mesjasza (TW).

Niezależnie od tego, czy ktoś jest obrzezany, czy nieobrzezany, zbawienie przychodzi przez wiarę w Mesjasza. Gdyby zbawienie było przez cielesne obrzezanie, Żydzi nie musieliby wierzyć w Jezusę, lecz tak nie jest. Zbawienie, Nowe Przymierze i namaszczenie Ducha Świętego nie przyszły przez obrzezanie ciała, lecz przez wiarę w Pana Jezusę Mesjasza. Taki był sens wypowiedzi Piotra. Przejdźmy dalej.

Dzieje Apostolskie 15:12 — Wtedy całe zgromadzenie umilkło i słuchało Barnaby oraz Pawła, którzy opowiadali, jak wiele znaków i cudów Bóg uczynił przez nich wśród pogan. (TW)

Zauważcie: Bóg nie czynił wielkich znaków i cudów wśród pogan dlatego, że byli obrzezani w ciele; czynił je w kontekście tego, że byli nieobrzezani. Paweł i Barnaba widzieli to samo, co Piotr. Widzieli, jak Bóg pieczętował pogan Duchem Świętym. Otrzymali oni autentyczne obrzezanie — nie dokonane przez człowieka, lecz przez samego Boga.

Następnie, podczas rozprawy Soboru Jerozolimskiego, głos zabrał Jakub. Czytamy o tym w wersecie 13:

Dzieje Apostolskie 15:13 — A gdy oni przestali mówić, zabrał głos Jakub: Postuchajcie mnie, bracia! powiedziały. (BWP)

Jest to bardzo doniosły moment w obradach soboru, ponieważ Jakub był *nasi* — czyli księciem, przewodniczącym sądu Sanhedrynu. Był najwyższym autorytetem. Jakub wydał werdykt. Świadczenia Pawła, Barnaby i Piotra zostały wysłuchane. Teraz Jakub, jako *nasi*, rozstrzyga ten spór ostatecznie.

Dzieje Apostolskie 15:14 — Dowiedzieliśmy się od Szymona, jak to Bóg zatroszczył się również o tych, którzy nie są Żydami. (BWP)

Interesujące jest to, że Jakub, formułując swój wniosek, w pierwszej kolejności odwołał się do świadectwa Piotra. Ma to ogromne znaczenie i kryje się za tym głębszy sens. Jakub był bowiem bardzo zaangażowany — że tak powiem — w doświadczenie apostoła Piotra z Korneliuszem. Mówię to dlatego, że po tym, jak Piotr przeżył to wydarzenie i zobaczył, co Bóg uczynił, udał się do Jerozolimy i został pociągnięty do odpowiedzialności przez swoich żydowskich braci. To właśnie oni sprzeciwiali się jego działaniom.

Możemy z dużym prawdopodobieństwem założyć, że osobą zaangażowaną w tamtą wcześniejszą rozmowę był właśnie Jakub. To on — mówiąc obrazowo — „przyciskał Piotra do muru” za to, że nie czynił rozróżnienia między Żydem a poganinem, ponieważ Tora nakazuje istnienie takiego rozróżnienia. Izrael miał być oddzielony. A zatem, gdy spierali się z Piotrem, Piotr opowiedział im o wszystkich wspaniałych rzeczach, które Bóg czynił. Jakub był częścią całego tego doświadczenia, dlatego miało ono dla niego bardzo osobisty charakter.

Wiemy, że Jakub nie udał się z Pawłem i Barnabą w podróż misyjną, ponieważ Pismo Święte na pewno by to odnotowało — a nic takiego nie zostało zapisane. Dlatego Jakub, formułując swoje świadectwo, odwołał się do wydarzenia, którego sam — w pewnym sensie — był uczestnikiem.

Dzieje Apostolskie 15:15–18 — Odpowiada to najzupełniej słowom proroków, którzy powiedzieli: (16) A potem powrócę i odbuduję przybytek Dawida, bo chyli się ku upadkowi. Uporządkuję jego ruiny, podźwignę jego mury (17) po to, aby pozostali ludzie również poczęli szukać Pana, podobnie jak te wszystkie narody, wśród których wzywa się mojego imienia mówi Pan, który to sprawia. (BWP)

Co zrobił Jakub, wydając ostateczny werdykt? Sięgnął do Pisma. To jest absolutnie kluczowe dla całej tej dyskusji. Jak bowiem ktokolwiek — nawet Sobór Jerozolimski —

mógłby sprzeciwić się prostemu i jednoznaczemu brzmieniu Tory? W Księdze Rodzaju 17 znajdujemy jasny i niebudzący wątpliwości nakaz, że jeśli poganie nie zostaną obrzezani w ciele, zostaną odcięci od domu Abrahama. Jak więc można pójść wbrew temu?

Właśnie dlatego tak ważne jest zrozumienie tego, co zrobił Jakub. Użył Pisma, aby poprzeć świadectwo Piotra, Barnaby i Pawła, że poganie nie muszą być obrzezani w ciele. Cała argumentacja opiera się na Piśmie, a nie na osobistych opiniach.

W tym miejscu otworzyliśmy drzwi do zupełnie nowej dyskusji, której musimy poświęcić odpowiednią ilość czasu. Dlatego zostań z nami — dojdziemy do tego. Niech Bóg cię błogostawi i strzeże.

KONIEC ODCINKA 56